

ශ්‍රවණබාධිත තත්වය සහ සංඥා භාෂාව පිළිබඳ අධ්‍යයනයක්

කුරුපිට අස්සජිතිස්ස හිමි
ලක්මනා මදුරානි

Abstract

Deafness affects a person's ability to hear fully or partially, and it often creates challenges in communication, education, and social interaction. Sign language is the natural and visual language used by Deaf communities worldwide. It utilizes hand shapes, location, orientation, movements, and facial expressions to convey meaning. This study introduces deafness and sign language as a connected area of research, examining how sign language supports communication, learning, and identity among deaf individuals. The study shows that sign language is a complete language with its own structure and rules. It emphasizes the significance of early exposure to sign language for the healthy development of language in deaf children. It also discusses common barriers such as a lack of sign language education, limited interpreter services, and social misunderstanding. The findings suggest that improving access to sign language can increase inclusion, independence, and quality of life for deaf people. The paper concludes that sign language should receive greater recognition in educational and public policies.

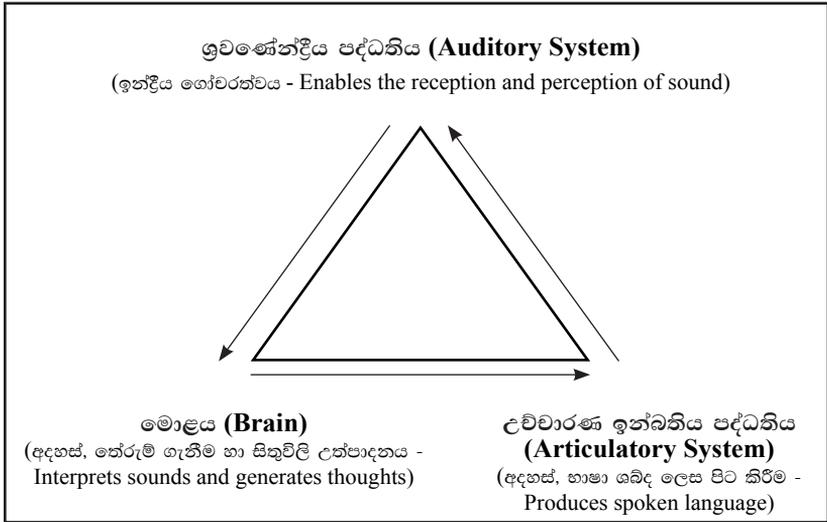
Keywords: *Deafness, Sign Language, Communication, Language Development, Inclusion*

හැඳින්වීම

වසර දහස් ගණනක් පුරා පරිණාමය වූ මානවයා වඩාත් ශිෂ්ටසම්පන්න, සදාචාරාත්මක සත්වයකු ලෙස සැලකීමට මානවයා සතු ඉහළ බුද්ධි ප්‍රභාව ඉවහල් විය. එසේම යම් භාෂාවක් උපයෝගී කොටගෙන තම අදහස්, හැඟීම් තවත් කෙනෙකු හා ප්‍රකාශ කිරීමට ඇති සන්නිවේදන හැකියාවද ඒ සඳහා හේතු සාධක විය. මේ නිසාම අනෙක් සත්ව විශේෂයන්ට සාපේක්ෂව ඉතා සංකීර්ණ පුළුල් සමාජ සබඳතා මිනිසා ඉතා අපූරුවට ප්‍රවේණිගතව පවත්වාගෙන යනු ලබයි. වාල්ස් ඩාවින්ගේ පරිණාමවාදය අනුව මිනිසා පරිණාමය වූ සත්වයකු නම් මුල් අවධීන් තුළ මිනිසාටද සන්නිවේදනමය වශයෙන් යම් සීමාවන්ට යටත් වීමට සිදුවන්නට ඇත. Homo Habilis සහ Homo Erectus වැනි මානවයන් සැලකූ කල ඔවුන්ට හිමිව ඇත්තේ ඉතා සීමිත සන්නිවේදන හැකියාවක් බවත් ඔවුන් ප්‍රධාන වශයෙන්ම අංග වලන, මුහුණේ ඉරියව් සහ විවිධ හැඟීම් දැනවීමට ආවේණික වූ ශබ්ද මගින් සන්නිවේදනය කර ඇති බවත් පෙනේ. නමුත් ජෛව විද්‍යාත්මකව පරිණාමය වීමට සාපේක්ෂව ශරීරාංගවල සිදු වූ විවිධ වෙනස්කම් නිසා පෙනහැල්ලේ සිට එන වායු ධාරාව මුඛරන්ද්‍රයේ විවිධ ස්ථානයන්හි ගැටීමට සලස්වා විවිධාකාර වූ භාෂා ශබ්ද නිපදවීමට මිනිසාට හැකි වන්නට ඇත. Homo Sapiens වැනි මනස වර්ධනය වූ මානව පරිණාම අවධියකදී විවිධ ද්‍රව්‍යමය දෑ සහ ක්‍රියාකාරකම් වෙනුවෙන් විශේෂ වූ ශබ්ද භාවිතයට මිනිසා පෙලඹී ඇත. එය ක්‍රමයෙන් අද වන විට ලොව පුරා විවිධ ජන කණ්ඩායම් පොදුවේ සම්මත කරගත් වාග් සංකේත මාලාවකින් නිර්මිත අප විසින් භාවිත කරනු ලබන සම්පූර්ණ භාෂාවන් දක්වා වර්ධනය වී ඇත.

භාෂා දුබලතාවකින් තොරව මෙලොව උපත ලබන ඕනෑම මිනිස් දරුවකු යම් භාෂාවක් ග්‍රහණය කර ගන්නේ එක්තරා පොදු මූලධර්ම පද්ධතියකට අනුවය. එය ලොවටම පොදු වූ විශ්වීය මූලධර්ම පද්ධතියක් බව නෝම් චොම්ස්කි (Noam Chomsky) විසින්ද පෙන්වා දී තිබේ (Chomsky, 1965). මෙලොව ඉපදුණ දා පටන් තමා නිරාවරණය වන පරිසරය මත යම් භාෂාවක් ග්‍රහණය කර ගැනීම භාෂා උපාර්ජනය (Language Acquisition) ලෙස අපි හඳුන්වන්නෙමු. දරුවකු එලෙස තමා අවට පරිසරයේ පවතින භාෂා ශබ්ද ග්‍රහණය කර ගනිමින් ඒවා නිෂ්පාදනය කිරීමට පෙලඹෙයි. එය විටෙක ලේඛනයෙන් හෝ

භාෂණයෙන් බැහැරව ව්‍යක්තිගත වේ. භාෂණය හා ලේඛනය එක සේ වැදගත් වුවත් භාෂණය එහි කාර්යමය විවිධත්වය නිසාවෙන් මූලික කොට සලකයි. උපාර්ජන රටාවන්හිදී මිනිසා පළමුව උපාර්ජනය කර ගන්නේ භාෂණයයි. භාෂාමය වර්ධනය සඳහා දරුවකුගේ මනස, ශ්‍රවණේන්ද්‍රිය පද්ධතිය හා උච්චාරණ ඉන්ද්‍රිය පද්ධතියන් ඉතා නිවැරදිව ක්‍රියාත්මක විය යුතුය.

රූප සටහන 1 : සන්නිවේදන ක්‍රියාවලිය

භාෂණ ක්‍රියාවලිය නොහොත් සන්නිවේදන ක්‍රියාවලිය සාර්ථකව සිදුවීමට ඉහත දක්වා ඇති ඉන්ද්‍රියයන් ත්‍රිත්වය ඉතා වැදගත් වේ. පරිසරයේ පවතින භාෂා ශබ්ද හෝ ඕනෑම ශබ්දයක් වායු තරංග මගින් මිනිසාගේ ශ්‍රවණේන්ද්‍රිය පද්ධතිය හරහා මොළයට ගමන් කරයි. පසුව මොළයේ අවබෝධය සම්බන්ධයෙන් ක්‍රියා කරන වර්ණිකේ මණ්ඩලය (Wernicke's Area) මගින් එම වචනවල නොහොත් ශබ්දවල අර්ථය වටහා ගනියි. පසුව අදාළ උත්තේජනය උදෙසා වන ප්‍රතිචාරය දැක්වීමට අවශ්‍ය අදහස තෝරා ගැනීමෙන් අනතුරුව එය ඉදිරිපත් කිරීමට අවශ්‍ය භාෂාත්මක ඒකක නොහොත් ශබ්ද, පදිම, වචන, වාක්‍යය ආදිය අදාළ භාෂාවේ ව්‍යාකරණයට යටත්ව මනසින් එක් කොට පෙනහැල්ලේ සිට එන විගාමී වායු ධාරාව උච්චාරණ ඉන්ද්‍රිය

පද්ධතියේ විවිධ උච්චාරණ ස්ථාන හා කරණවල ගැටීමට සලස්වා
වාග්සංකේත සමූහයක් ලෙස බැහැරට නිකුත් කරයි. නැවත එය
වායු තරංග ඔස්සේ ශ්‍රවණේන්ද්‍රිය පද්ධතිය හරහා මොළයට ගමන්
කරයි. මෙය වක්‍රානුකූලව සිදුවන්නකි. අප යමක් ශ්‍රවණය කොට එයට
ප්‍රතිචාර දක්වන්නේ එලෙසය.

සාහිත්‍ය විමර්ශනය

බිහිරි බව හා සංඥා භාෂාව පිළිබඳව වෛද්‍ය, සංස්කෘතික,
සමාජමය, අධ්‍යාපනික හා වාග්විද්‍යාත්මක යන ක්ෂේත්‍ර යටතේ
විවිධ අධ්‍යයනයන් සිදු කර ඇත. බිහිරිභාවය පුළුල් ලෙස අවබෝධ
කරගෙන ඇත්තේ අර්ධ වශයෙන් හෝ සම්පූර්ණයෙන්ම ශබ්දය
ග්‍රහණය කර ගැනීමට ඇති නොහැකියාවක් ලෙසය. ශ්‍රවණාබාධ
තත්වයන් සන්නිවේදන රටාවන්ට, භාෂා සංවර්ධනයට සහ සමාජ
අන්තර්ක්‍රියාවලට බලපාන බව පර්යේෂණ මගින් පෙන්වා දෙයි
(Marschark & Spencer, 2010). මුල් අධ්‍යයනවලදී බිහිරිභාවය ප්‍රධාන
වශයෙන් වෛද්‍ය ගැටලුවක් ලෙස සලකනු ලැබූ අතර, කථනය
සහ ශ්‍රවණ පුහුණුව කෙරෙහි අවධානය යොමු කරන ලදී. කෙසේ
වෙතත්, මෑතකාලීන අධ්‍යයනයන් මගින් බිහිරි ප්‍රජාවගේ ස්වාභාවික
සන්නිවේදන මාධ්‍යය ලෙස සංඥා භාෂාව අගය කරන අතර සමාජ-
සංස්කෘතික රාමුවක් තුළ බිහිරිභාවය හඳුනාගනී (Lane, 1999).
සංඥා භාෂාව යනු සම්පූර්ණ භාෂාමය නීති රීතිවලට යටත් වූ
ස්වාභාවික භාෂාවන් වේ. 1960 ගණන්වල ඇමරිකානු සංඥා භාෂාව
පිළිබඳ ස්ටොකේගේ පුරෝගාමී කාර්යය මගින් සංඥා භාෂාවන්ටම
ආවේණික භාෂා අනුපද්ධති ඇති බව පෙන්වුම් කරන ලදී (Stokoe
1960). ඔහුගේ සොයාගැනීම් අනුගමනය කරමින්, වාග්විද්‍යාඥයන්
සහ විද්වතුන් පෙන්වා දී ඇත්තේ සංඥා භාෂා සරල ඉරියව්වලින්
සමන්විත වූවක් පමණක් නොව සංකීර්ණ සන්නිවේදන සහ ප්‍රකාශන
සඳහා භාවිත කරන සම්පූර්ණයෙන් වර්ධනය වූ භාෂාමය පද්ධතියක්
බවයි (Sandler & Lillo-Martin, 2006). සංඥා භාෂා බිහිරි දරුවන් තුළ
සංජානන සංවර්ධනය, චින්තනය සහ සමාජ බැඳීම් සඳහා සහාය
වන බව බොහෝ අධ්‍යයන මගින් සනාථ කෙරෙයි (Goldin-Meadow
& Mayberry, 2001).

බිහිරි දරුවන් අතර භාෂා උපාර්ජනය පිළිබඳ පර්යේෂණ මගින් සංඥා භාෂාවට මුල් අවධියේදී නිරාවරණය වීමේ වැදගත්කම ඉස්මතු කරයි. ළදරු අවධියේ සිට සංඥා භාෂාවට යොමු වන බිහිරි දරුවන්, වාචික උපදෙස් මත පමණක් රඳා සිටින හෝ ප්‍රමාද වූ භාෂා නිරාවරණයක් ඇති අයට වඩා ශක්තිමත් භාෂාමය සහ අධ්‍යයන ප්‍රතිඵල පෙන්වයි (Humphries et al., 2014). ස්වාභාවික භාෂාවකට මුල් කාලීනව ප්‍රවේශ වීමේ ප්‍රතිඵලයක් ලෙස සන්නිවේදන බාධා අඩු වන අතර එමගින් චිත්තවේගීය හා සංජානන සංවර්ධනයට අහිතකර ලෙස බලපාන භාෂා උගැනවූ වළක්වයි (Hall, Levin, & Anderson, 2017). සංඥා භාෂා අධ්‍යාපනයට ප්‍රවේශ විය හැකි ක්‍රමවේද සීමා සහිත වීම, ප්‍රමාණවත් නොවන පරිවර්තන සේවා සහ සෘණාත්මක සමාජ ආකල්ප බොහෝ විට බිහිරි ප්‍රජාව සමාජ ගතවීම සඳහා බාධක ඇති කරයි (Power & Leigh, 2014). සංඥා භාෂාව සහ කථන/ලිඛිත භාෂාව එකට භාවිත කරන ද්විභාෂා අධ්‍යාපනය සඳහා ප්‍රමාණවත් ප්‍රතිපත්ති තවමත් බොහෝ රටවල නොමැත. මෙම බාධාවන් මගින් සංඥා භාෂාව නිල සහ නීත්‍යානුකූල භාෂාවක් ලෙස පිළිගන්නා සමතුලිත අධ්‍යාපනික සහ පොදු පද්ධතිවල අවශ්‍යතාව වැඩි වශයෙන් පෙන්වුම් කරයි (Padden & Humphries, 2005).

ඒ අනුව උක්ත පර්යේෂණ මගින් පෙන්වා දෙන්නේ සංඥා භාෂාව බිහිරි පුද්ගලයන්ගේ සන්නිවේදනය, අන්‍යන්‍යතාව සහ සමාජගත වීම සඳහා වැදගත් කාර්යභාරයක් ඉටු කරන බවයි. පාසල්, පොදු ආයතන, සෞඛ්‍ය සේවා සහ ප්‍රජා සේවා තුළ සංඥා භාෂාවට ප්‍රවේශය වැඩි දියුණු කරන ලෙස එම අධ්‍යයනයන් මගින් නිරන්තරයෙන් ඉල්ලා සිටියි. බිහිරි ප්‍රජාවන්ගේ සවිබල ගැන්වීම, භාෂාමය සංවර්ධනය සහ යහපැවැත්ම සඳහා සංඥා භාෂාව අත්‍යවශ්‍ය බවද මෙම පර්යේෂණ තුළින් පැහැදිලි වේ.

සංඥා භාෂාව පිළිබඳව ශ්‍රී ලංකාව තුළ සිදු කරන ලද විවිධ සමාජමය හා වාග්විද්‍යාත්මක පර්යේෂණද හමු වේ. ඩී. එම්. වික්‍රමසිංහ (2000) විසින් කැලණිය විශ්වවිද්‍යාලයේ වාග්විද්‍යා අධ්‍යයන අංශයේ ප්‍රකාශනයක් වූ වාග්විද්‍යා 7හි සංඥා භාෂාවේ වාග්විද්‍යාත්මක අගය විමර්ශනය කර ඇත. නිමල් හෙට්ටිආරච්චි (2009) සංඥා භාෂාව පිළිබඳ වාග්විද්‍යාත්මක විමර්ශනය යන කෘතියෙන් සංඥා භාෂාව පිළිබඳව වාග්විද්‍යාත්මක විමර්ශනයක් සිදු කර ඇත. ගීතිකා සමන්කුමාරි

(2017) ශ්‍රී ලාංකික සංඥා භාෂාවේ උපභාෂා පිළිබඳ වාග්විද්‍යාත්මක අධ්‍යයනයක් නම් පර්යේෂණයෙහි රත්මලාන, මාතර සහ රාගම සංඥා උපභාෂා නාම පද ඇසුරින් කළ පර්යේෂණය තුළ එම උපභාෂාවන් ඔස්සේ සංඥා භාෂාවේ උපභාෂා පිළිබඳ වාග්විද්‍යාත්මක විමර්ශනයක් සිදු කර ඇත. ජේ. ඒ. ඩී. එච්. ඩබ්. රණසිංහ (2006/2007) ශ්‍රවණ උගුණතා ඇති දරුවන්ගේ භාෂාවෙහි ශබ්දම තත්වය පිළිබඳ වාග්විද්‍යාත්මක අධ්‍යයනයක් නම් පර්යේෂණයෙහි ශ්‍රවණාබාධිත දරුවන්ගේ ශ්‍රවණාබාධිතභාවය පිළිබඳ දත්ත ඇතුළත් වේ. ඩබ්. ඒ. ඊ. වත්සලා (2000) ශ්‍රී ලාංකික සංඥා භාෂාවේ ශබ්ද විද්‍යාත්මක පදනම පිළිබඳ පර්යේෂණයක් සිදු කර ඇති අතර එයින් ශ්‍රී ලංකාව තුළ භාවිත වන සංඥා භාෂාවේ ශබ්ද විද්‍යාත්මක පදනම සම්බන්ධව වාග්විද්‍යාත්මක විග්‍රහයක් සිදු කර ඇත.

පර්යේෂණ ගැටලුව

ශ්‍රී ලාංකේය බිහිරි ප්‍රජාවගේ සන්නිවේදනය, අධ්‍යාපනය සහ සමාජ අන්තර් ක්‍රියා සඳහා සංඥා භාෂාව දායක වන්නේ කෙසේද?

පර්යේෂණ අරමුණු

- ස්වාභාවික භාෂාවක් ලෙස සංඥා භාෂාවේ භාෂාමය ලක්ෂණ විස්තර කිරීම.
- සංඥා භාෂාව බිහිරි පුද්ගලයන්ගේ සන්නිවේදනය, අධ්‍යාපනය සහ චිත්තවේගීය යහපැවැත්ම වැඩි දියුණු කරන්නේ කෙසේද? යන්න විමර්ශනය කිරීම.
- සංඥා භාෂාව, සම්පූර්ණ භාෂාවක් ලෙස පිළිගැනීමට හේතු වූ ඓතිහාසික පසුබිම විමර්ශනය කිරීම.
- ශ්‍රී ලංකාව තුළ සංඥා භාෂාව ව්‍යාප්ත කිරීම සඳහා අධ්‍යාපන සහ ප්‍රතිපත්තිමය ක්ෂේත්‍රයන්හි ඇති වූ වර්ධනයන් හඳුනා ගැනීම.
- ශ්‍රී ලාංකේය බිහිරි ප්‍රජාවගේ සන්නිවේදනය, වෘත්තීය සංවර්ධනය සහ සමාජ අන්තර් ක්‍රියා සඳහා සංඥා භාෂාව සපයන දායකත්වය විශ්ලේෂණය කිරීම.

පර්යේෂණ ක්‍රමවේදය

මෙම පර්යේෂණය බිහිරි බව හා සංඥා භාෂාවේ ඓතිහාසික පරිණාමය සමාලෝචනය කිරීමට සහ විශ්ලේෂණය කිරීමට Desk Research (Secondary Research) ප්‍රවේශයක් අනුගමනය කරයි.

ඒ අනුව සංඥා භාෂාවේ ඓතිහාසික පසුබිම, ශ්‍රී ලංකාවේ සංඥා භාෂාව පිළිබඳව පැහැදිලි අවබෝධයක් ලබා ගැනීම සඳහා පවතින සාහිත්‍ය, ලිපි, පොත්පත් සහ වෙනත් ලිඛිත මූලාශ්‍රය පරිශීලනය කරන ලදී. මෙම අධ්‍යයනය මගින් ශ්‍රවණාබාධිත තත්වය, ශ්‍රවණේන්ද්‍රිය පද්ධතියේ ක්‍රියාකාරිත්වය, ශ්‍රවණාබාධ වර්ගීකරණයන් සහ සංඥා භාෂාවේ ඓතිහාසික පසුබිම පිළිබඳව විස්තරාත්මක තොරතුරු සපයයි. එමෙන්ම, බිහිරි ප්‍රජාවගේ අත්දැකීම් සහ සංඥා භාෂාවේ සමාජීය කාර්යභාරය අවබෝධ කර ගැනීම සඳහා ගුණාත්මක ප්‍රවේශයක් භාවිත කරන ලදී.

දත්ත රැස් කිරීමේ ක්‍රම

පර්යේෂණය සඳහා දත්ත රැස් කිරීමේ ප්‍රාථමික හා ද්විතීයික ක්‍රමවේදයන් භාවිත කරන ලදී.

ලේඛන සමාලෝචනය

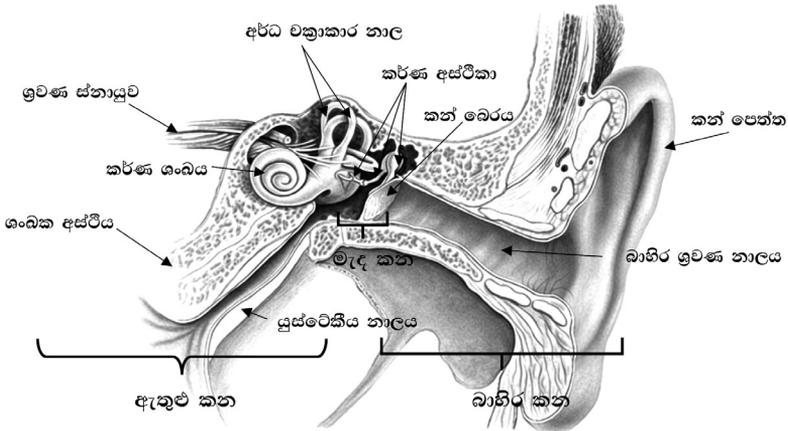
- ශ්‍රවණාබාධිත තත්වය සහ සංඥා භාෂාව පිළිබඳ වාග්විද්‍යාත්මක, වෛද්‍ය විද්‍යාත්මක සහ අධ්‍යාපනික ද්විතීයික දත්ත රැස් කිරීම.
- ශ්‍රී ලංකාවේ බිහිරි අධ්‍යාපනය හා ප්‍රතිපත්ති සම්බන්ධ වාර්තා සහ ප්‍රකාශන සමාලෝචනය කිරීම.
- අර්ධ-ව්‍යුහගත සම්මුඛ සාකච්ඡා
- ශ්‍රී ලාංකේය බිහිරි ප්‍රජාවගේ නියෝජිතයන් සමඟ ඔවුන්ගේ සන්නිවේදන අත්දැකීම්, අධ්‍යාපන අභියෝග, සහ සංඥා භාෂාවේ වැදගත්කම පිළිබඳ ප්‍රාථමික දත්ත රැස් කිරීම.

දත්ත විශ්ලේෂණය සහ සාකච්ඡාව

ශ්‍රවණාබාධිත තත්වය

ලොව කිසිදු භාෂා දුබලතාවකින් තොරව උපදින දරුවන් සේම විවිධ විශේෂ අවශ්‍යතා සහිත, විවිධ නියුරෝන විවිධත්වයෙන් යුතු, සන්නිවේදන දුබලතාවන්ගෙන් යුතු, පුද්ගලයෝ සිටිති. ශ්‍රවණාබාධිත නොහොත් බිහිරි පුද්ගලයන් යනු ඒ අතුරින් සුවිශේෂ වූ සන්නිවේදනමය අභියෝගයන්ට මුහුණ දෙන ප්‍රජාවකි. ශ්‍රවණේන්ද්‍රිය පද්ධතියේ සිදු වන යම් ආබාධමය තත්වයක් නිසා ඇසීමේ හැකියාවට බාධා ඇතිවීමෙන් ශ්‍රවණාබාධිත තත්වයට පත්වේ. පුද්ගලයාගෙන් පුද්ගලයාට ඇසීමේ විවිධත්වයන් පවතියි. ඇසීමේ පරාසය නොහොත් ශ්‍රවණ පරාසය මත පුද්ගලයකුට ශ්‍රවණාබාධයක් පවතීද, පවතී නම් ඒ කවර ගණයේ ශ්‍රවණාබාධිත තත්වයක්ද යන වග නිර්ණය කළ හැකිය.

ශ්‍රවණේන්ද්‍රිය පද්ධතියේ ව්‍යුහය හා එහි ක්‍රියාකාරිත්වය

රූප සටහන 2 : ශ්‍රවණේන්ද්‍රිය පද්ධතියේ ව්‍යුහය හා එහි ක්‍රියාකාරිත්වය

ශ්‍රවණේන්ද්‍රිය පද්ධතිය ප්‍රධාන වශයෙන් බාහිර කන (Outer Ear), මැද කන (Middle Ear) සහ අභ්‍යන්තර (ඇතුළු) කන (Inner Ear) වශයෙන් කොටස් තුනකට වෙන් කළ හැකිය. අපට බාහිරින් දක්නට ලැබෙන කන් පෙත්තෙහි සිට බාහිර ශ්‍රවණ නාලයේ අවසානය දක්වා

බාහිර නොහොත් පිටත කන කොටසට අයත් වේ. අප අවට පරිසරයේ පවතින ශබ්ද කර්ම කන අභ්‍යන්තරයට රැගෙන යනු ලබන්නේ මෙම බාහිර ශ්‍රවණ නාලය (External Auditory Canal) හරහාය. එය 'S' හැඩයෙන් යුතු මඳක් වක්‍ර වූ නාලයකි. රෝම සහිත සමකින් ආස්තරණය වී ඇති ඒ තුළ ඉටි වැනි කලාඳුරු ශ්‍රාවය කරන ස්වේද ග්‍රන්ථි (Ceruminous Glands) පවතී. බාහිර කන, මැද කනින් වෙන් කරනුයේ කර්ණ පටහ පටලය (Tympanic Membrane) මගිනි. බාහිර ශ්‍රවණ නාලය කෙළවර පිහිටි කන් බෙරය (Eardrum), කර්ණ අස්ථිකා (Auditory Ossicles) සහ යුස්ටේකියා නාලය (Eustachian Tube) මැද කනට අයත් වේ. බාහිර ශ්‍රවණ නාලය ඔස්සේ රැගෙන එන ධ්වනි තරංග කන් බෙරයෙහි ගැටී කම්පනයට පත්වෙයි. එමගින් ඊට සම්බන්ධව පවතින කර්ණ අස්ථිකා නොහොත් මුද්ගරිකාව (Malleus / Hammer), නිසාතිය (Incus / Anvil) සහ ධරණිකය (Stapes / Stirrup) කම්පනයට පත් වේ. මැද කනෙහි පවතින යුස්ටේකියා නාලය ග්‍රහණිකාවට සම්බන්ධ වේ. කර්ණ පටහ පටලයෙහි දෙපස පීඩනය සමතුලිතව තබා ගැනීමට යුස්ටේකියා නාලය උපකාරී වේ. ඉන් පසුව පවතින්නේ අභ්‍යන්තර කනට අයත් වන අර්ධ වක්‍රාකාර නාල, කර්ණ ශංඛය සහ ශ්‍රවණ ස්නායුවයි. කර්ණ අස්ථිකා කම්පනය වීමේ ප්‍රතිඵලයක් ලෙස ඒවාට සම්බන්ධව ඇති ගොඵබෙල්ලෙකුගේ කවචයක හැඩය ගත් කර්ණ ශංඛයද (Cochlea) කම්පනය වීමට පටන් ගනී. එහිදී කර්ණ ශංඛය තුළ පවතින අන්තඃචසා තරලය (Endolymph Fluid) කම්පනය වීමේදී ඒ තුළ පවතින ධ්වනි ප්‍රතිග්‍රාහක සෛල (Sensory Hair Cells / Mechanoreceptors) උත්තේජනය වී එම විද්‍යුත් ආවේගය නොහොත් පණිවුඩය ශ්‍රවණ ස්නායුව (Auditory Nerve) ඔස්සේ මොළයේ ශංඛක බණ්ඩිකාව (Auditory Cortex of the Temporal Lobe) වෙත ගමන් කර අදාළ භාෂාමය පණිවුඩය හඳුනා ගනී. නිවැරදිව ශ්‍රවණය වීමට නම් ඉහත සඳහන් සමස්ත පද්ධතියේම නිසි ක්‍රියාකාරිත්වය අත්‍යවශ්‍ය වේ. මෙම එක් කොටසක හෝ වන ඉතා සුළු වෙනස් වීමක්, ආබාධයක්, බිඳවැටීමක් මගින් විවිධ ශ්‍රවණ උග්‍රතා තත්වයන් ඇති විය හැකිය.

ශ්‍රවණ උග්‍රතා

ශ්‍රවණ උග්‍රතා යනු ශ්‍රවණ හැකියාව අඩුවීම නොහොත් ඇසීමේ සංවේදිතාව අඩුවීමෙන් ඇති වන තත්වයන්ය. පුද්ගලයාගෙන් පුද්ගලයාට ශ්‍රවණ හැකියාව සහ එහි මට්ටම් වෙනස් වේ. නමුත් ශ්‍රවණ

උග්‍රතාවක් හෝ සාමාන්‍ය ශ්‍රවණ හැකියාව මැන බැලීම සඳහා ඒ සඳහාම වූ විධිමත් ශ්‍රවණ මට්ටම් නොහොත් ශ්‍රවණ පරාසයන් පවතී. ශ්‍රවණය මැනීම සඳහා භාවිත කරනුයේ ඩෙසිබල් (dB) නම් මිනුම් ඒකකයයි. ඇමරිකානු කථන-භාෂා-ශ්‍රවණ සංගමය (American Speech-Language-Hearing Association) අනුව මිනිසාට ඇසිය යුතු සාමාන්‍ය ශ්‍රවණ පරාසය -10 සිට 15 dB වේ. 16 dB සිට ඉහළට විවිධ ශ්‍රවණ උග්‍රතා මට්ටම් ආරම්භ වෙයි.

ශ්‍රවණ උග්‍රතා මට්ටම

ශ්‍රවණ උග්‍රතා මට්ටම	ඩෙසිබල් අගය
සාමාන්‍ය ශ්‍රවණය Normal Hearing	-10 - 15 dB
සුළු ශ්‍රවණ උග්‍රතාව Slight Hearing Loss	16-25 dB
මද ශ්‍රවණ උග්‍රතාව Mild Hearing Loss	26 - 40 dB
මධ්‍යම ශ්‍රවණ උග්‍රතාව Moderate Hearing Loss	41 - 55 dB
මධ්‍යමයෙන් උග්‍ර ශ්‍රවණ උග්‍රතාව Moderately Severe Hearing Loss	56 - 70 dB
උග්‍ර ශ්‍රවණ උග්‍රතාව Severe Hearing Loss	71 - 90 dB
ඉතා උග්‍ර ශ්‍රවණ උග්‍රතාව Profound Hearing Loss	90 < dB

වගුව 1 : ශ්‍රවණ උග්‍රතා මට්ටම¹

ශ්‍රවණ උග්‍රතා වර්ගීකරණය

ඉහත දක්වන ලද විවිධ ශ්‍රවණ පරාස මත පදනම්ව ශ්‍රවණ උග්‍රතා ප්‍රධාන නිර්ණායක දෙකක් ඔස්සේ වර්ගීකරණය කළ හැක.

1. සුර්ණ ශ්‍රවණාබාධ (Complete Hearing Loss)
2. අර්ධ ශ්‍රවණාබාධ (Partial Hearing Loss)

1. Clark, J. G. (1981). Uses and abuses of hearing loss classification. *Asha*, 23(7), 493-500.

පූර්ණ ශ්‍රවණාබාධ තත්වයක් යනු ඉතා උග්‍ර ශ්‍රවණ උග්‍රතාවක් පවතින නැත්නම් සම්පූර්ණයෙන් කිසිවක් නොඇසෙන බිහිරි තත්වයයි. අර්ධ ශ්‍රවණාබාධ තත්වයක් යනු මද ශ්‍රවණ හැකියාවකින් යුත් ඇතැම් ශබ්ද ශ්‍රවණය කිරීමට හැකි තත්වයකි. මද ශ්‍රවණ උග්‍රතාවයෙහි සිට උග්‍ර ශ්‍රවණ උග්‍රතාව දක්වා සියලු ශ්‍රවණ උග්‍රතා මට්ටම් අර්ධ ශ්‍රවණාබාධ තත්වයන් ලෙස සැලකේ.

ඇමෙරිකා එක්සත් ජනපදයේ බිහිරිභාවය සහ අනෙකුත් සන්නිවේදන දුබලතා සඳහා වන ජාතික ආයතනය විසින් ශ්‍රවණේන්ද්‍රිය පද්ධතියට වන හානිය මත පදනම්ව ශ්‍රවණාබාධ වර්ග තුනක් ඉදිරිපත් කර තිබේ.

1. ස්නායුගත / සංජානන ශ්‍රවණාබාධ (Conductive Hearing Loss)
2. සන්නයන ශ්‍රවණාබාධ (Sensorineural Hearing Loss)
3. මිශ්‍ර ශ්‍රවණාබාධ (Mixed Hearing Loss)

බාහිර කනට හෝ මැද කනට සිදුවන යම් හානියක් නිසා ඇති වන ශ්‍රවණාබාධ ස්නායුගත ශ්‍රවණාබාධ ලෙසින් හැඳින්වේ. ශල්‍යකර්මයකින් හෝ වෛද්‍ය ප්‍රතිකාර මගින් මෙන්ම ශ්‍රවණාබාධ උපකරණ පැලඳීම මගින් මෙම තත්වය මඟහරවා ගැනීමට හැකිය. ඇමෙරිකානු කටන-භාෂා-ශ්‍රවණ සංගමයට අනුව කන් බෙරයෙහි ඇති සිදුරක්, ශ්‍රවණ නාළයේ කලාඳුරු සිරවීමක්, සෙම්ප්‍රතිශ්‍යාව සහ අධික සෙම තත්වයක්, විවිධ ආසාදන තත්වයන්, යුස්ටේකියා නාළයේ ක්‍රියාකාරීත්වය දුර්වල වීම සහ බාහිර හෝ මැද කන පිහිටා ඇති ආකාරයේ ගැටලුවක් හේතුවෙන් සංජානන ශ්‍රවණාබාධ ඇති විය හැකිය.

සන්නයන ශ්‍රවණාබාධ යනු අභ්‍යන්තර ඇතුළු කනට වන යම් හානියක් නිසා ඇතිවන ශ්‍රවණාබාධ තත්වයන් වේ. කරණ ශබ්දයට හෝ ශ්‍රවණ ස්නායුට වන යම් හානියක් හේතුවෙන් මෙය ඇති වේ. පරම්පරා ගතව පැවත එන යම් ජානමය තත්වයක්, ශ්‍රවණයට හානි ගෙන දෙන ඔටෝටොක්සික් (Ototoxic) ඖෂධ සහ මත්ද්‍රව්‍ය භාවිතය, හිසට එල්ල වන දරුණු ප්‍රහාර හෝ දීර්ඝ කාලීනව අධික සෝෂාකාරී ශබ්දවලට නිරාවරණය වීම මගින් මෙම රෝගී තත්වය ඇති වේ.

මිශ්‍ර ශ්‍රවණාබාධ යනු ඉහත ශ්‍රවණාබාධ ද්විත්වයෙහිම එකතුවකි. ඇතැම් පුද්ගලයන්ගේ බාහිර හෝ මැද කනෙහි වන දුබලතාවක් සමඟ

අභ්‍යන්තර කනෙහිද දුර්වලතාවක් පවතී නම් එවැනි තත්වයක් මිශ්‍ර ශ්‍රවණාබාධ යන්නෙන් අදහස් කෙරේ. මේ සඳහා ඉහත ශ්‍රවණාබාධ ඇති විමට බලපාන හේතු සාධකම ඉවහල් විය හැකිය.

ශ්‍රවණ උග්‍රතා ඇතිවීමට හේතු

ස්වභාව ධර්මයෙන් ලද අපූර්වතම දායාදයක් වන ශ්‍රවණය මුළුමනක් මිනිස් ප්‍රජාවගේ සන්නිවේදන ක්‍රියාවලියෙහිද අඩිතාලම වේ. නමුත් උපදින විට ශ්‍රවණ හැකියාවෙන් උපත ලැබූ පුද්ගලයන්ද පසුකාලීනව විවිධ හේතු සාධක හේතුවෙන් ශ්‍රවණ උග්‍රතාවන්ට මුහුණ දෙන අවස්ථා පවතී. ඇතමෙක් උපදින විටදීම බිහිරි ලෙස උපදියි. එබැවින් ශ්‍රවණාබාධිත තත්වය සඳහා විවිධ හේතු සාධක බලපා හැකි බව පෙනේ. ඇමෙරිකා එක්සත් ජනපදයේ, රෝග පාලනය සහ වැළැක්වීමේ මධ්‍යස්ථානය (Centers for Disease control and Prevention - CDC), බිහිරිභාවය සහ අනෙකුත් සන්නිවේදන දුබලතා සඳහා වන ජාතික ආයතනය (NIDCD) මෙන්ම ඇමෙරිකානු කථන භාෂා ශ්‍රවණ සංගමය (ASHA) විසින් පෙන්වා දී ඇති ශ්‍රවණාබාධ තත්වයන් ඇතිවීමට බලපාන හේතු සාධක පහත පරිදි ඉදිරිපත් කළ හැකිය.

උපතට පෙර බලපාන සාධක

- ජානමය/පාරම්පරික සාධක: (Wardenburg Syndrome වැනි ජානවල විකෘතිතා නිසා සංජානනීය බිහිරි බව නොහොත් උපතින්ම බිහිරි බව ඇති වේ.)
- ගර්භණී අවස්ථාවේ වන මාතෘ ආසාදන (ජර්මන් සරම්ප, පැපොල, කම්මුල්ගාය, හර්පීස් සිම්ප්ලෙක් වෛරසය, සයිටෝමෙගෙලෝ වෛරසය)
- ගර්භණී අවස්ථාවේදී ලබා ගන්නා ඔටෝටොක්සික් ප්‍රතිජීවක ඖෂධ
- මවගේ අධි රුධිර පීඩනය
- අධික මත්පැන්, මත්ද්‍රව්‍ය සහ දුම්පානය
- Rh අනුකූලතාව නොහොත් මවගේ සහ දරුවාගේ රුධිර වර්ග නොගැළපීම

- මව හදිසි අනතුරුවලට ලක්වීම
- ගර්භණී සමයේදී විකිරණ, විෂ රසායනික ද්‍රව්‍යවලට නිරාවරණය වීම (CDC, n.d.; NIDCD, n.d.; ASHA, n.d.)

උපතේදී බලපාන සාධක

- නොමේරූ දරු උපත (සති 37 ට පෙර ඉපදීම)
- අඩු උපන් බර (කිලෝ ග්‍රෑම් 1.5ට අඩු)
- දරු ප්‍රසූතියේදී ඔක්සිජන් නොමැති වීම
- ශල්‍ය උපකරණ භාවිතයේදී වන හානි
- අලුත උපන් බිලිඳාට වන වෛරස් ආසාදන
- දරුවාට කහ උණ, සෙංගමාලය සෑදීම
- කුඩා දරුවන්ගේ ආසාදනවලට ලබාදෙන Gentamicin වැනි ඖෂධ (ASHA, n.d.; NIDCD, n.d.)

උපතින් පසු බලපාන සාධක

- කන් ආසාදන
- අභ්‍යන්තර කනට විෂබීජ බැක්ටීරියා හෝ වෛරස ආසාදනය වීම
- හදිසි අනතුරු නිසා කනට වන හානි
- පීඩාකාරී ලෙස කන තුළින් සැරව ගැලීම
- කලාඥරු හෝ බාහිර ද්‍රව්‍ය කන තුළ සිරවීම
- දීර්ඝ කාලීනව සෝෂාකාරී ශබ්දවලට නිරාවරණය වීම කන සහ අභ්‍යන්තර කොටස් සඳහා බලපාන විෂ සහිත ඖෂධ
- හිස සහ මොළය ආශ්‍රිත දරුණු තුවාල
- ස්නායු දුර්වල වීම
- පෝෂණ උග්‍රතා (CDC, n.d.; NIDCD, n.d.; ASHA, n.d.)

සංඥා භාෂාව

ශ්‍රව්‍යාබාධිත බිහිරි ප්‍රජාව විසින් සිය සන්නිවේදන මාධ්‍යය ලෙස භාවිත කරනු ලබන්නේ සංඥා භාෂාවයි. සංඥා දැක්වීම යනු පරිණාමික මානවයන් වශයෙන් අපට නුහුරු නුපුරුදු දෙයක් නොවේ. මානව පරිණාම ඉතිහාසය තුළ මිනිසා පරිසරයට අනුගත වෙමින් තමා දකින, තමාට දැනෙන වස්තූන් දැන් හා ශරීරාංග උපයෝගී කොටගෙන ඉදිරිපත් කිරීමට පටන් ගත් දා පටන් අද දක්වාම සංඥා දැක්වීම අපට සමීප සන්නිවේදන මාධ්‍යයකි. අද වන විටත් අප කෙතරම් භාෂණ හැකියාවෙන් යුක්ත වුවත් සන්නිවේදනයෙහිලා ශරීරාංග, විවිධ අංග වලන භාවිත කරන අවස්ථා බොහෝ පවතී. නමුත් සංඥා භාෂාව යනු සංඥා දැක්වීමෙන් ඔබ්බට ගිය ක්‍රමවත් සංස්ථිතියකින් යුක්තව නිර්මිත සම්පූර්ණ භාෂාවකි. සෙසු භාෂාවල පවතින සංවිධානාත්මක බව, වාග්විද්‍යාත්මක ස්වරූපය සංඥා භාෂාව තුළද පවතී. සංඥා නිෂ්පත්තියෙහිලා භාවිත කරනු ලබන අතෙහි හැඩය, අතෙහි දිශානතිය, සංඥා නිෂ්පාදනය වන ස්ථානය, වලන ස්වභාවය සහ හස්තමය නොවන සංඥා මගින් සංඥා භාෂාව තුළ සියුම් වෙනස්කම් සිදු කරමින් විවිධ අර්ථ ඉදිරිපත් කරනුයේ සාමාන්‍ය කථන භාෂාවක විවිධ ශබ්ද මගින් අර්ථ හේදය සිදු කිරීමට සමානවය. මේ නිසාම සංඥා භාෂාවෙන් සංඥා දැක්වීම ඉතාමත් කල්පනාකාරීව, අවබෝධයෙන් සිදු කළ යුතු වේ. ශ්‍රව්‍යාබාධිත බිහිරි ප්‍රජාව අනෙකුත් පුද්ගලයන් සමග අන්තර් සබඳතා පැවැත්වීමේ දී මාධ්‍යය කොට ගන්නේ මෙකී සංඥා භාෂාවයි. එය ඔවුන් මව් භාෂාව නොහොත් පළමු භාෂාව ලෙස හෝ පසුකාලීනව පාසල් හෝ විධිමත් සංඥා භාෂා ඉගැන්වීම් ආයතන තුළින් හෝ ඉගෙනීම සිදු කරයි. සංඥා භාෂාව සාමාන්‍ය කථන භාෂාවක් සේම ප්‍රදේශයෙන් ප්‍රදේශයකට, රටකින් රටකට විවිධ වෙනස්කම්වලින් යුක්ත වෙයි. අද වන විට ලොව පුරා විවිධ සංඥා භාෂා තුන්සියයක් පමණ භාවිත වේ.

සංඥා භාෂාවෙහි ඓතිහාසික පසුබිම

සංඥා භාෂාවේ ඓතිහාසික පසුබිම දෙස අවධානය යොමු කිරීමේදී ඉතා ඈත අතීතයේ පටන් බිහිරි වූවන් පිළිබඳ විවිධ සාහිත්‍යමය සාධක හමුවන බව පෙනේ. ඇමෙරිකානු ජාතික, ආචාර්ය ටෙඩ් කැම්ප් (Ted Camp) විසින් සම්පාදිත සහ සංස්කරණය කරන

ලද Compiled Deaf Timeline: Deaf History And Heritage කෘතියට අනුව බිහිරි පුද්ගලයකු පිළිබඳ පළමු ලේඛන සාධක හමුවන්නේ බයිබලය තුළය. ඉන් පසුව වාර්තාගත ඉතිහාසයේ Quintus Pedius නමින් හැඳින්වූ පළමු බිහිරි පුද්ගලයා පිළිබඳ තොරතුරු ඇතුළත් වනුයේ රෝම ලේඛකයෙකු වූ Pliny the Elder විසින් රචිත The Natural History නම් කෘතියේදීය. ඉන් පසුව ක්‍රි. පූ. දාහේදී පමණ හීබ්‍රා නීතිය තුළ බිහිරි අයට දේපළ සහ විවාහ අයිතිවාසිකම් සීමා කරන ලද බවත් දේව මාලිගාවල වාරිත වාරිත කිරීම, උසාවිවල සාක්ෂි දීමට ඔවුන් අවසර නොලද බවත් සඳහන් වේ. ක්‍රි. පූ. 360 දී ජ්‍රේටෝ විසින් රචිත ක්‍රැටිලස් (Cratylus) කෘතියෙහි සොක්‍රටීස් සමඟ සිදු කෙරෙන සංවාදයක බිහිරි පුද්ගලයන් පිළිබඳ දක්වා ඇත. ක්‍රි. පූ. 355 දී ඇරිස්ටෝටල් විසින් "උපතින් බිහිරි වූ සියල්ලෝම සිහි විකල්ව සහ තර්ක කිරීමට නොහැකි තත්වයට පත් වේ." යනුවෙන් දක්වා තිබේ. ක්‍රි. පූ. 99දී ලුක්‍රේටියස් (Lucretius) නම් ලතින් කවියකු විසින් "බිහිරි අයට උපදෙස් දීමට කිසිදු කලාවක් සමත් නොවනු ඇත." යනුවෙන් දක්වා ඇත. ක්‍රිස්තු වර්ෂ 354 දී ශාන්ත ඔගස්ටීන් විසින් 'ඇසීමෙන් ඇඳහිල්ල ඇති වේ' යනුවෙන් විශ්වාස කළ නිසා බිහිරි බව ඇඳහිල්ලට බාධාවක් ලෙස සැලකීය. ක්‍රි. ව. 721දී ශාන්ත බීඩ් (St. Bede) විසින් බිහිරි පුද්ගලයකුට කතා කිරීමට ඉගැන්වීම පිළිබඳ සඳහන් කර තිබේ.

ඉන් පසුව පුනරුද යුගයේදීද ඉතා වැදගත් කොට සැලකිය හැකි පුද්ගලයන් කිහිප දෙනෙකු පිළිබඳ සාධක ආචාර්ය ටෙඩ් දක්වා තිබේ. ක්‍රි. ව. 1500දී ගිරෝලාමෝ කාර්ඩනෝ (Girolamo Cardano) නම් වෛද්‍යවරයා විසින් බිහිරි පුද්ගලයන්ගේ තර්ක කිරීමේ හැකියාව පළමුව හඳුනාගත් අතර, අවබෝධය සඳහා ඇසීම අවශ්‍ය බවට වූ ඇරිස්ටෝටල්ගේ විශ්වාසයට අභියෝග කළ පළමු පුද්ගලයා විය. ක්‍රි. ව. 1500දී ජෝකින් ඩුබෙලේ (Joachin Dubellay) නම් බිහිරි කවියා විසින් බිහිරි බවට ප්‍රශස්ති (Hymn to Deafness) ප්‍රකාශයට පත් කර ඇත. ක්‍රි. ව. 1521දී රුඩොල්ෆ් ඇග්‍රිකෝලා (Rudolf Agricola) කථනයේ හැකියාව චින්තනයේ හැකියාවෙන් වෙන් වූවක් බවට වූ න්‍යාය වෙනුවෙන් පෙනී සිටි අතර, බිහිරි අයට ලිවීම මගින් සන්නිවේදනය කළ හැකි බව පැවසීය. ක්‍රි. ව. 1550 දී පේද්‍රෝ පොන්ස් ද ලියොන් (Pedro Ponce de Leon) බිහිරි අයට ඉගැන්වීම ආරම්භ කළේය. ක්‍රි. ව. 1616 දී ජී. බොනිෆාසියෝ (G. Bonifacio) සංඥා භාෂාව ගැන සාකච්ඡා කරන ලද නිබන්ධනයක් වන සංඥා කලාව ගැන

(The Art of Signs) ප්‍රකාශයට පත් කළේය. ක්‍රි. ව. 1620 දී ජුවාන් පැබ්ලෝ බොනෙට් (Juan Pablo Bonet) බිහිරි අධ්‍යාපනය පිළිබඳ පළමු පොත ප්‍රකාශයට පත් කළේය. ක්‍රි. ව. 1691 දී ඇල්බර්ට් (Alberti) නම් ජර්මානු වෛද්‍යවරයකු විසින් බිහිරි බව පිළිබඳව විශේෂයෙන් ලියන ලද පළමු පොත ප්‍රකාශයට පත් කළේය. ඔහු පැවසුවේ ඇසීම සහ කථනය වෙනම කාරණා බවයි. කථනය නොමැති වුවද බිහිරි පුද්ගලයන් බුද්ධිමත් බවත්, ඔවුන්ට ඇසීමේ හැකියාව නොමැතිව වුවද තොල් කියවීමට, කථනය තේරුම් ගැනීමට සහ කියවීමට හැකි බවත් පෙන්වා දුන්නේය. ක්‍රි. ව. 1700 දී ජොහාන් ඇමොන් (Johann Ammon) නම් ස්විස් වෛද්‍යවරයා බිහිරි අයට කථනය සහ තොල් කියවීම ඉගැන්වීම සඳහා සර්ඩස් ලාකුවන්ස් (Surdus Laquens) නම් ක්‍රමවේදයක් සකස් කර ප්‍රකාශයට පත් කළේය. ක්‍රි. ව. 1755-1760 දී සැමුවෙල් හයිනිකේ (Samuel Heinicke) විසින් ජර්මනියේ බිහිරි අය සඳහා පළමු කථන පාසල (oral school) ආරම්භ කළේය.

සංඥා භාෂාව සඳහා විධිමත් පිළිගැනීමක් ආරම්භ වීම සඳහා 18වෙනි සියවසේ ප්‍රංශයේ විසූ 'බිහිරි අයගේ පියා' ලෙස හැඳින්වූ චාල්ස්-මිෂෙල් ඩී. එල්. එපී (Charles-Michel de l. Épée) නම් ප්‍රංශ ජාතික පූජකවරයෙකු හා අධ්‍යාපනඥයකු විසින් පැරිසියේ බිහිරි අය සඳහා පළමු පොදු පාසල ආරම්භ කළේය. ඔහු බිහිරි ප්‍රජාව විසින් භාවිත කරන ලද ස්වාභාවික සංඥා නිරීක්ෂණය කර විධිමත් කළ අතර, එය 'Methodical Signs' නමින් ව්‍යුහගත පද්ධතියක් බවට පත් කළේය. මෙය ප්‍රංශ සංඥා භාෂාවේ (French Sign Language) දියුණුවට බලපෑවේය. එසේම ඇමෙරිකා එක්සත් ජනපදයේ 19වෙනි සියවසේ විසූ තෝමස් හොප්කින්ස් ගැලෝඩෙට් (Thomas Hopkins Gallaudet) සහ ලෝරන්ට් ක්ලර්ක් (Laurent Clerc) ගැලෝඩෙට්, එල්. එපීගේ ක්‍රම අධ්‍යයනය කිරීමට ප්‍රංශයට ගොස්, බිහිරි ගුරුවරයකු වූ ක්ලර්ක්ව (Laurent Clerc) එක්සත් ජනපදයට කැඳවාගෙන ආවේය. ඔවුන් දෙදෙනා එක්ව 1817 දී ඇමෙරිකාවේ බිහිරි අය සඳහා පළමු පාසල ආරම්භ කළ අතර, ඇමෙරිකානු සංඥා භාෂාව (ASL) ලෙස වර්තමානයේ හැඳින්වෙන භාෂාව නිර්මාණය කිරීම සඳහා ප්‍රංශ සංඥා භාෂාව දේශීය සංඥා භාෂා සමඟ ඒකාබද්ධ කරන ලදී.

මින් පසුව සංඥා භාෂාවේ විප්ලවීය වෙනසක් සිදු කිරීමට සමත් වූ පුද්ගලයකු ලෙස විලියම් ස්ටොකී (William Stokoe) වැදගත් වේ.

ඔහුගේ Sign Language Structure: An Outline of the Visual Communication Systems of the American Deaf (1960) යන විශිෂ්ට නිබන්ධනයෙන් පසුව ඇමෙරිකානු සංඥා භාෂාව හුදෙක් ඉංග්‍රීසි භාෂාවෙහිම පිටපතක් නොව ස්වාධීන ව්‍යාකරණ පද්ධතියකින් යුත් වාග්විද්‍යානුකූල විග්‍රහ කළ හැකි ක්‍රමවත් සංස්ථිතියකින් යුක්ත භාෂාවක් බව පෙන්වා දෙන ලදී. ඉන් පසුව 1965 දී ඔහු ඩොරති කැස්ටර්ලයින් (Dorothy Casterline) සහ කාල් ක්‍රොනෙබර්ග් (Carl Croneberg) සමඟ එක් වී "A Dictionary of American Sign Language on Linguistic Principles" නමින් වාග්විද්‍යා මූලධර්ම මත පදනම්ව ඇමෙරිකානු සංඥා භාෂා ශබ්දකෝශයක් නිර්මාණය කරන ලදී. ඔහු ඇමෙරිකානු සංඥා භාෂාව වෙනුවෙන් සිදු කළ සේවය නිසාම ඔහු ඇමෙරිකානු සංඥා භාෂා වාග්විද්‍යාවේ පියා ලෙස වර්තමානයේදීද ගෞරවාදරයට පාත්‍ර වන අතර ලොව පුරා සංඥා භාෂාවන් අධ්‍යයනය කිරීමට හා පිළිගැනීමට මූලික පදනම සපයනු ලැබීය.

ශ්‍රී ලංකා සංඥා භාෂාව

වර්තමානය වන විට ලොව පුරා බොහෝ ස්වාධීන සංඥා භාෂා බිහිව ඇතත් ඒවා නිර්මාණයකරණයෙහි ලා ගුරුකොට ගත්තේ බ්‍රිතාන්‍ය සංඥා භාෂාවයි. මන්ද සංඥා භාෂාවේ ඓතිහාසික පසුබිම පිළිබඳ අවධානය යොමු කිරීමේදී පළමුව විධිමත් සංඥා භාෂාවක් නිර්මාණය කර ඇත්තේ බ්‍රිතාන්‍ය ජාතිකයන් බව පෙනේ. ඉන් පසුව දැනම භාවිත නොකොට එක් අතක් පමණක් භාවිත කරමින් සංඥා දැක්වීම ඇමෙරිකානුවන් සිදු කළ අතර ඒ තුළින් ඇමෙරිකානු සංඥා භාෂාව බිහිව ඇත. ශ්‍රී ලංකා සංඥා භාෂාවේ ආරම්භය පිළිබඳව සැලකීමේදී මෙකී බ්‍රිතාන්‍ය හා ඇමෙරිකානු සංඥා භාෂා ද්විත්වයෙහිම ආභාසය ලබා ඇති බව පෙනේ. බ්‍රිතාන්‍ය සංඥා භාෂාව ඇසුරෙන් ඇරඹී ශ්‍රී ලංකා සංඥා භාෂාව ඇමෙරිකානු සංඥා භාෂාව ආශ්‍රයෙන්ද පෝෂණය වී ඇති බව පෙනේ. මෙයට හේතුව වන්නේ ශ්‍රී ලංකාව තුළ විධිමත්ව සංඥා භාෂාව ඉගැන්වීම උදෙසා අවධානය යොමු වන්නේ බ්‍රිතාන්‍ය පාලන සමයේදී වීමයි. ලංකාවේ පළමු බිහිරි පාසල ආරම්භ වන්නේ 1912 දී මේරි එෆ් චැප්මන් (Mary F. Chapman) නම් මිෂනාරිවරියගේ මැදිහත්වීමෙනි. ක්‍රිස්තියානි ආගම ප්‍රචාරය කිරීමට පැමිණි අය, එක් අන්ධ සිසුවෙකු හා බිහිරි සිසුන් තිදෙනෙකුගෙන්

යුක්තව බ්‍රිතාන්‍ය ක්‍රමය ඇසුරු කර ගනිමින් දෙහිවල ප්‍රදේශයේ පළමුව ආරම්භ කරන ලද බිහිරි පාසල 1914 දී පරිත්‍යාගශීලීන්ගේ දායකත්වය ඇතිව රත්මලාන බිහිරි විදුහල අද පවතින ස්ථානයට රැගෙන ඒමට හැකියාව ලැබී තිබේ. මෙය ශ්‍රී ලංකාවේ පළමු බිහිරි විදුහල වන අතර වර්තමානයේදීත් බොහෝ දරුවන්ට ශිල්පඥානය ලබාදෙන දැවැන්ත සමාජ මෙහෙවරක් සිදු කරන ආයතනයකි. බ්‍රිතාන්‍ය යුගයේදී බිහිරි දරුවන්ගේ අධ්‍යාපනය හා සුභ සාධනය රජයේ වගකීමක් ලෙස නොව පුණ්‍යායතනයන්හි සමාජ සේවාවක් ලෙස පැවැති අතර කිතුනු ආගමික මධ්‍යස්ථාන මගින් 'මඩම්' යනුවෙන් හැඳින්වූ නේවාසික මධ්‍යස්ථාන පවත්වා ගෙන ගොස් තිබේ.

බ්‍රිතාන්‍ය යුගයෙන් පසුකාලීනව බිහිරි ප්‍රජාව සහ සංඥා භාෂාව පිළිබඳ බොහෝ තොරතුරු හමු වුවත් ඉන් පෙර ශ්‍රී ලංකාව තුළ බිහිරි ප්‍රජාව හා සංඥා භාෂාව සම්බන්ධයෙන් ඉතා ස්වල්ප වූ තොරතුරු ප්‍රමාණයක් හමු වේ. අතීතයේ මෙරට බිහිරි පුද්ගලයන් සන්නිවේදනය සඳහා හස්ත සංඥා ක්‍රමයක් භාවිත කළ බව ඒබ්‍රහම් මැන්දිස් ගුණසේකර පඬිතුමන් විසින් සංස්කරණය කරන ලද ඥානාදර්ශය සඟරාවේ මෙලෙස දක්වා තිබේ.

“පුරාණ කාලයෙහි සිට ගොළුවන් බිහිරන් අතර හස්ත මුද්‍රාමය හෝඩියක් මෙරට පැවතුණේය.”

(අසිරු වේදික: 2021.03.10 බදාදා අතිරේකය)

ඒ අනුව එකල හස්ත මුද්‍රා හෝඩිය හා ගොළු බිහිරි හෝඩිය නමින් සංඥා භාෂා දෙකක් භාවිත කර ඇති බවත් ඒවා මතකයේ තබා ගැනීමේ පහසුව උදෙසා කවි ලෙස සකස් කොට භාවිත කර ඇති බවත් ඥානාදර්ශයේ එන කරුණුවලින් ගම්‍ය වේ.

මහාචාර්ය නන්දසේන රත්නපාල සූරිත්ට අනුව හස්ත මුද්‍රා පිළිබඳ තොරතුරු මෙරට ජනකවි සාහිත්‍ය තුළද හමුවේ. ඔහු විසින් හෝඩිය හා සම්බන්ධ ජන කවි යනුවෙන් හඳුන්වා දෙන ජන කවි වර්ගය නැවත සිංහල හෝඩිය, ගොළු බිහිරි හෝඩිය, හස්ත මුද්‍රා භාෂාව යනුවෙන් කොටස් කර ඉදිරිපත් කිරීමෙන් පෙනී යන්නේ ජන කවියා ගොළු බිහිරි පුද්ගලයන් පිළිබඳව පවා සිතා බලා කටයුතු කර ඇති බවය. එසේම මහාචාර්ය බන්දුසේන ගුණසේකර මහතා විසින් රචිත 'සිංහල හෝඩිය දැනගත් ඉඳුරා' නම් වූ කෘතියේද ගොළු බිහිරි

භාෂාව හා හස්ත මුද්‍රා භාෂාව නමින් සංඥා භාෂා දෙකක් දක්වා තිබේ. එසේම විලක්කුකතරේ බිළිඳු අප්පුහාමි නම් උගතෙකු විසින්ද සිංහල හස්ත මුද්‍රා භාෂාවට අදාළ සංඥා සංග්‍රහ කොට ඉදිරිපත් කර ඇත. (අසිරු වේදික: 2021.03.10 බදාදා අතිරේකය)

1914 දී දෙහිවලදී ආරම්භ වන මෙරට පළමු බිහිරි පාසලින් අනතුරුව 1968 දී මහවැව සිවිලාප විශේෂ පාසලක්, යාපනය කයිතඩි නගීල්ඩි අද බිහිරි පාසලක් ආරම්භ කොට තිබේ. 1939 දී අධ්‍යාපන ආඥා පනත මගින් බිහිරි හා අනෙකුත් දරුවන්ගේ අධ්‍යාපනයට අදාළව ආයතන පිහිටවීම හා ඒවායේ පරිපාලන බලය අධ්‍යාපන අමාත්‍යවරයාට ලබාදී ඇත. 1956 දී ව්‍යවස්ථාදායක නියෝග සංශෝධනය යටතේ සකස් කළ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවෙන් ශ්‍රවණාබාධිත හා දුබලතා සහිත දරුවන් සඳහා වූ පාසල්වල බලය අධ්‍යාපන අමාත්‍යාංශයට පවරා දෙන ලදී. 1966 දී ජීන් කෙන්මෝර් වාර්තාවට අනුව සමකාලීනව පැවැති අන්ධ හා බිහිරි පාසල් වෙන් කොට ඒවාට පහසුකම් සලසා දීමට යෝජනා කර ඇත. 1972 දී ශ්‍රී ලංකාවේ බිහිරි දරුවන්ගේ අධ්‍යාපනය සම්බන්ධව මයිකල් රිච් වාර්තාව මගින් බ්‍රිතාන්‍යයේ හා යුරෝපයේ බිහිරි ප්‍රජාව තුළ ප්‍රවලිතව පැවති තොල් පාඨනය (Lip Reading) මෙරට අධ්‍යාපනයටද යොදා ගැනීමේ වැදගත්කම සහ සංඥා භාෂාවේ අවශ්‍යතාවද ඉස්මතු කරන ලදී. 1968 න් පසුව බිහිරි දරුවන්ගේ අධ්‍යාපනය සඳහා විශේෂ පාසල් දහතුනක් මෙරට ස්ථාපනය කරන ලදී. එසේම 1968 දී විශේෂ අධ්‍යාපන ඒකකය ආරම්භ වූ අතර එමගින් සාමාන්‍ය පාසල්වලදීම වෙනම ඒකකයක බිහිරි දරුවන්ටද අධ්‍යාපනය ලබාදීමට අවස්ථාව සැලසිණි. 1972 දී ශ්‍රවණාබාධිත දරුවන් සඳහා වූ ප්‍රථම ගුරු පුහුණු පාඨමාලාව මහරගම ගුරු විදුහලේදී ආරම්භ කරන ලදී. 1986 දී මෙරට රජයේ ආරාධනාවකට හකන් කොලින්ස් හා හැරියට් බියෝන් හයිම් මහත්මිය ලංකාවට පැමිණ ශ්‍රී ලංකාවේ විවිධ ප්‍රදේශවල පවතින සංඥා භාෂා නිරීක්ෂණය කොට එය තවත් ප්‍රවර්ධනය කිරීම උදෙසා සංඥා භාෂක කමිටුවක් පත් කරගත යුතු බව පෙන්වා දෙන ලදී (Department of Social Services, 2024, p. 12).

එලෙස ශ්‍රී ලංකාව තුළ සංඥා භාෂාව විධිමත් භාෂාවක් ලෙස ව්‍යාප්ත කිරීමෙහි ලා තැබූ පළමු පියවර වන්නේ සිංහල සංඥා අක්ෂර මාලාව නිර්මාණය කිරීමයි. 1986 දී විතාරණගේ වීරසේන මහතාගේ

සභාපතිත්වයෙන් යුතු දස දෙනෙකුගෙන් යුත් සංඥා භාෂා කමිටුව එහිලා පුරෝගාමී සේවයක් ඉටු කරන ලදී. මහරගම ජාතික අධ්‍යාපනය ආයතනය මගින් මොවුන්ගේ දායකත්වයෙන් 1987 දෙසැම්බර් මසදී මූලික සංඥා පන්සියකින් යුත් පළමු සංඥා කෝශය සකස් කරන ලදී. ශ්‍රී ලංකාව තුළ විධිමත් සංඥා භාෂාවක් ස්ථාපිත කිරීමෙහි ලා ඵදා මෙදා තුර ඉමහත් සේවයක් සපයන ආයතන අතර මහරගම ජාතික අධ්‍යාපන ආයතනය, සමාජ සේවා දෙපාර්තමේන්තුව, ශ්‍රී ලංකා බිහිරි වූවන්ගේ මධ්‍යම සම්මේලනය ප්‍රධාන වේ. වර්තමානය වන විට ශ්‍රී ලංකාව තුළ සංඥා භාෂාව නිල භාෂාවක් ලෙස පිළිගෙන ඇති අතර ආබාධ සහිත තැනැත්තන් සඳහා වන මහලේකම් කාර්යාලය මගින් නීතිමය වශයෙන් සංඥා භාෂා පනත සකස් කරමින් පවතින අතර මැතකදී සංඥා භාෂා පනත් කෙටුම්පත සකස් කිරීමේ කටයුතු අවසන් කිරීම සඳහා කැබිනට් අනුමැතියද හිමි විය. මේ තුළින් ශ්‍රී ලංකාව තුළ සංඥා භාෂාව සඳහා පුළුල් අවකාශයක් නිර්මාණය වෙමින් පවතින අතර ශ්‍රව්‍යාබාධිත තැනැත්තන්ට සෙසු ප්‍රජාව මෙන්ම සමාජයේ සියලු කටයුතුවලදී සමාන අවස්ථාවක් ළඟා කර ගැනීමට අවස්ථාව සැලසෙනු ඇත. මීට අමතරව 2023 දී සමාජ සේවා දෙපාර්තමේන්තුව විසින් ශ්‍රී ලංකාවේ සංඥා භාෂාවෙහි ස්ථාවරත්වය තහවුරු කරනු වස් ජාත්‍යන්තර සංඥා භාෂා දිනයට සමගාමීව බිහිරි ධජය එළිදැක්වීමටද කටයුතු කර ඇත.

වර්තමානය වන විට ශ්‍රී ලංකාවේ බොහෝ ප්‍රදේශ ආවරණය කරමින් බිහිරි පාසල් පවතින අතර ඒ බොහෝමයක් රජයේ උපකෘත පාසල් ලෙස ක්‍රියාත්මක වේ. මෙරට අධ්‍යාපන අමාත්‍යාංශය මගින් එම පාසල් සඳහා අවශ්‍ය ගුරුවරුන්, පාසල් පෙළ පොත්, විෂය මාලා ලබා දීම සිදු කරන අතර සිසුන්ට අවශ්‍ය ආහාරපාන, නේවාසිකාගාර පහසුකම් පාසලේ පාලක මණ්ඩලය මගින් ලබා දෙයි. මේ අතර ඇතැම් පෞද්ගලික බිහිරි විදුහල්ද පවතී. මෙම පාසල් තුළ සංඥා භාෂාව භාවිතයෙන් සාමාන්‍ය පාසල්වල මෙන් පාසල් විෂය නිර්දේශය අනුව අධ්‍යාපන කටයුතු සිදු කරයි. ඔවුන්ට පාසල් අධ්‍යාපනය තුළම බේකර් කර්මාන්තය, ඇඟලුම් කර්මාන්තය, කෘෂිකර්මාන්තය ආදී වෘත්තීය පාඨමාලාවන් පාසල් කාල වේලාවෙන් පසුව පවත්වාගෙන යාම සිදු කරයි. සමාජ සේවා දෙපාර්තමේන්තුව මගින් දිවයින පුරා වෘත්තීය පුහුණු මධ්‍යස්ථාන මගින් බිහිරි පුද්ගලයන්ටද විවිධ

පාඨමාලා හඳුන්වා දී තිබේ. ජ්‍යෙෂ්ඨ කර්මාන්තය, ශිතකරණ හා වායු සමීකරණ යන්ත්‍ර අලුත්වැඩියාව, කාර්මික ශිල්පය, හස්ත කර්මාන්තය, ඇඟලුම් කර්මාන්තය, වඩු සහ ලී කැටයම් ශිල්පය, පාවහන් සහ සම් කර්මාන්ත ශිල්පය, පරිගණක පාඨමාලා, සම්බාහන විකිත්සාව වැනි පාඨමාලාවන් පවත්වාගෙන යන අතර එමගින් බිහිරි ප්‍රජාවගේ වෘත්තීය සංවර්ධනය පිළිබඳව අවධානයට ලක් කර ඇත. අද වන විට ශ්‍රී ලංකාව තුළ විවිධ ක්ෂේත්‍රවල රැකියාවන් සිදු කරන ශ්‍රවණාබාධිත පුද්ගලයන් බිහිවීමට මෙම සමාජ සත්කාරයන් දායක වෙමින් පවතී.

අද වන විට මහරගම ජාතික අධ්‍යාපන ආයතනය හරහා බිහිරි දරුවන්ගේ අධ්‍යාපනය සංවර්ධනය කිරීමෙහි ලා ගුරුවරුන් පුහුණු කිරීම, විෂය මාලා සංවර්ධනය, ඉගෙනුම්-ඉගැන්වීම් ද්‍රව්‍ය, ගුරු අත්පොත් සැකසීම, විශේෂ අධ්‍යාපනය පිළිබඳව දැනුම ව්‍යාප්ත කිරීම වැනි පුරෝගාමී සේවාවන් රාශියක් සිදු කරයි. මීට අමතරව 1984 දී පිහිටුවා ගත් ශ්‍රී ලංකා බිහිරි වූවන්ගේ මධ්‍යම සම්මේලනය ඇතුළු විවිධ රාජ්‍ය නොවන සංවිධානද සංඥා භාෂාව සම්බන්ධයෙන් විශාල සමාජ මෙහෙවරක් සිදු කරයි.

ශ්‍රී ලංකා සමාජ සේවා දෙපාර්තමේන්තුව විසින්ද 2000 වර්ෂයේදී ශිෂ්‍ය සංවිධානයක් සමග එක්ව සංඥා භාෂා පරිවර්තක සේවාවක් ආරම්භ කර ඇති අතර 2005 වර්ෂයේ දී ජූලි 01 වෙනි දින කැබිනට් පත්‍රිකාවක් මගින් සංඥා භාෂා පරිවර්තක තනතුර රජයේ කළමනාකාර සහකාර තනතුර යටතේ ස්ථාපිත කරගෙන තිබේ. 2012 වසරේ එය තවත් පුළුල් කරමින් සමාජ සේවා දෙපාර්තමේන්තුව විසින් සංඥා භාෂා පරිවර්තකයන් පස්දෙනකු බඳවා ගෙන ඇති අතර 2022දී ජාතික සංඥා භාෂා දින සැමරුමට සමගාමීව සංඥා භාෂා පරිවර්තක සංවිකයක් පිහිටුවන ලදී. වර්තමානය වන විට බිහිරි ප්‍රජාව වෙනුවෙන් සැම ක්ෂේත්‍රයක් සඳහාම සංඥා භාෂා පරිවර්තක සේවාව සමාජ සේවා දෙපාර්තමේන්තුව මගින් ලබා ගත හැකිය. 2023 වසරේදී සමාජ සේවා දෙපාර්තමේන්තුව මගින්ම සංඥා භාෂා පරිවර්තකවරුන්ගේ වෘත්තීයමය සංවර්ධනය උදෙසා ශ්‍රී ලංකා සංඥා භාෂා පරිවර්තකවරු සඳහා වන වෘත්තීමය මූලධර්ම හා ආචාර ධර්ම සංග්‍රහයද එළි දක්වන ලදී (Department of Social Services, 2024).

නිගමනය

මෙම අධ්‍යයනය මගින් ශ්‍රවණාබාධිත තත්වය හා සන්නිවේදන මාධ්‍යයක් ලෙස සංඥා භාෂාවේ පවතින වැදගත්කම පිළිබඳව සාර්ථකව විමර්ශනය කරන ලදී. ඒ අනුව ශ්‍රවණාබාධිත තත්වයෙන් පසුවන පුද්ගලයන්ට සන්නිවේදනය, අධ්‍යාපනය සහ සමාජ අන්‍යතාව සඳහා පදනම සපයනුයේ සංඥා භාෂාව බව පැහැදිලි විය. සංඥා භාෂාව හුදෙක් කථන භාෂාවලටම සමාන වූ ඊට ආවේණික වූ ව්‍යාකරණ සහ භාෂාමය ව්‍යුහයක් සහිත සම්පූර්ණ හා ස්වාධීන භාෂාවකි.

වර්තමානය වන විට බිහිරි බව සහ සංඥා භාෂාව පිළිබඳව සමාජයේ බොහෝ සාවද්‍ය සහ මිථ්‍යා විශ්වාස පවතින අතර ඒවා ශ්‍රවණාබාධිත පුද්ගලයන්ට සමාජ සහභාගිත්වයට බාධා කරන සාධක බවට පත්ව තිබේ. එබැවින් බිහිරි පුද්ගලයන්ගේ සමාජගත වීම ස්වාධීනත්වය සහ ජීවන තත්වය උසස් කිරීම සඳහා සංඥා භාෂාව නිල සහ නීත්‍යානුකූල භාෂාවක් ලෙස පුළුල් ලෙස පිළිගැනීමට ලක් කළ යුතු බවයි. රජයේ ප්‍රතිපත්ති සහ අධ්‍යාපන පද්ධති තුළ සංඥා භාෂා ප්‍රවේශය සහ ද්විභාෂා අධ්‍යාපනය ප්‍රවර්ධනය කිරීම මගින් බිහිරි ප්‍රජාවට සමාජයේ පූර්ණ හා අර්ථවත් සාමාජිකයන් ලෙස කටයුතු කිරීමට අවස්ථාව සැලසීම අනාගතයේදී අතිවාර්යයෙන් කළ යුතු ප්‍රතිපත්තිමය කාර්යයකි.

ආශ්‍රිත ග්‍රන්ථ නාමාවලිය

ශාස්ත්‍රීය ග්‍රන්ථ/නිබන්ධ - සිංහල

රණසිංහ, ජේ. ඒ. ඩී. එච්. ඩබ්. (2006/2007), *ශ්‍රවණ උගන්වා ඇති දරුවන්ගේ භාෂාවෙහි ශබ්දම තත්වය පිළිබඳ වාග්විද්‍යාත්මක අධ්‍යයනයක්.*

වත්සලා, ඩබ්. ඒ. ඊ. (2000), *ශ්‍රී ලාංකික සංඥා භාෂාවේ ශබ්ද විද්‍යාත්මක පදනම පිළිබඳ පර්යේෂණයක්.*

වික්‍රමසිංහ, ඩී. එම්. (1991), *සංඥා භාෂාවේ වාග්විද්‍යාත්මක අගය වාග්විද්‍යා 7, වාග්විද්‍යා අංශය, කැලණිය විශ්වවිද්‍යාලය.*

සමන්කුමාරි, පී. ජී. (2017), *ශ්‍රී ලාංකික සංඥා භාෂාවේ උපභාෂා පිළිබඳ වාග්විද්‍යාත්මක අධ්‍යයනයක්.*

හෙට්ටිආරච්චි, එන්. (2009), *සංඥා භාෂාව පිළිබඳ වාග්විද්‍යාත්මක විමර්ශනය.*

ශාස්ත්‍රීය ග්‍රන්ථ - ඉංග්‍රීසි

- Armstrong, D. F., & Wilcox, S. E. (2007). *The gestural origin of language*. Oxford University Press.
- Camp, T. (2013). *Compiled deaf timelines: Deaf history & heritage* (Rev. ed.). Silent Word Publications.
- Chomsky, N. (1965). *Aspects of the theory of syntax*. MIT Press.
- Clark, J. G. (1981). Uses and abuses of hearing loss classification. *ASHA*, 23(7), 493–500.
- Darwin, C. (1871). *The descent of man, and selection in relation to sex*. John Murray.
- Fromkin, V., Rodman, R., & Hyams, N. (2018). *An introduction to language* (11th ed.). Cengage Learning.
- Goldin-Meadow, S., & Mayberry, R. I. (2001). How do profoundly deaf children learn to read? *Learning Disabilities Research & Practice*, 16(4), 222–229.
- Guyton, A. C., & Hall, J. E. (2020). *Textbook of medical physiology* (14th ed.). Elsevier.
- Hall, W. C., Levin, L., & Anderson, M. (2017). Language deprivation syndrome: A possible neurodevelopmental disorder with sociocultural origins. *Social Psychiatry and Psychiatric Epidemiology*, 52(6), 761–776.
- Humphries, T., Kushalnagar, P., Mathur, G., Napoli, D. J., Padden, C., Rathmann, C., & Smith, S. R. (2014). Ensuring language acquisition for deaf children: What linguists can do. *Language*, 90(2), e31–e52.
- Katz, J., Chasin, M., English, K., Hood, L. J., & Tillery, K. L. (Eds.). (2015). *Handbook of clinical audiology* (7th ed.). Wolters Kluwer Health.
- Klima, E. S., & Bellugi, U. (1979). *The signs of language*. Harvard University Press.
- Lane, H. (1999). *The mask of benevolence: Disabling the Deaf community*. Allyn & Bacon.
- Marschark, M., & Spencer, P. E. (2010). *The Oxford handbook of deaf studies, language, and education* (Vol. 2). Oxford University Press.
- Northern, J. L., & Downs, M. P. (2014). *Hearing in children* (6th ed.). Plural Publishing.
- Padden, C., & Humphries, T. (2005). *Inside Deaf culture*. Harvard University Press.
- Pinker, S. (1994). *The language instinct*. Harper Perennial.
- Power, D., & Leigh, G. (2014). Language and literacy development in children who are deaf or hard of hearing. *Early Human Development*, 90(10), 761–765.

- Sandler, W., & Lillo-Martin, D. (2006). *Sign language and linguistic universals*. Cambridge University Press.
- Stokoe, W. C. (1960). *Sign language structure: An outline of the visual communication systems of the American deaf*. Linstok Press.
- Tortora, G. J., & Derrickson, B. (2017). *Principles of anatomy and physiology* (15th ed.). Wiley.

වෙබ් පිටු - ඉංග්‍රීසි

- American Speech-Language-Hearing Association (ASHA). (n.d.). *Types and degrees of hearing loss*. Retrieved from <https://www.asha.org/public/hearing/types-of-hearing-loss/>
- Centers for Disease Control and Prevention (CDC). (2024). *Hearing loss in children*. <https://www.cdc.gov/hearing-loss/children>
- Department of Social Services. (2024). *An introduction to Sri Lanka Sign Language*. [PDF]. Retrieved from https://www.socialservices.gov.lk/web/ges/%E0%B7%E0%B7%82%E0%B6%85%E0%B7%80%E0%B7%83%E0%B6%B1_%E0%B6%B4%E0%B6%AD_compressed.pdf
- National Institute on Deafness and Other Communication Disorders. (n.d.). How do we hear? U.S. Department of Health and Human Services. Retrieved from <https://www.nidcd.nih.gov/health/how-do-we-hear>
- National Institute on Deafness and Other Communication Disorders. (2023). Types of hearing loss. <https://www.nidcd.nih.gov/health/types-hearing-loss>
- World Health Organization (WHO). (2023). Deafness and hearing loss. <https://www.who.int/news-room/fact-sheets/detail/deafness-and-hearing-loss>